

ten dienste staan zoowel bij onderlingen strijd als bij den strijd tegen de natuur, hoe zoudt gij haren invloed daar miskennen? Hoe zoude men uit het oog kunnen verliezen, dat algemeene beschaving ook tevens algemeene verbreiding van wetenschappelijke kennis vordert? In oogenblikken als die wij thans beleven, kan de natie het allerminst onverschillig zijn voor instellingen, die bestemd zijn de wetenschappen te beschermen en haren invloed op den bloei van het rijk te verzekeren. Meer dan immer is het derhalve in dit tijdsgewricht der Klasse eene gewenschte verpligting; openbare rekenschap van haren arbeid over de twee laatst verloopen jaren af te leggen.

Voor dat wij u het verslag van dien arbeid mededeelen, zullen wij eenige oogenblikken afzonderen voor de herdenking aan hen, die ons in het laatstverloopen tweejarig tijdvak door den dood ontrukkt werden.

De onderscheiding, waarmede de naam van **ANTOINE LIPEENS** genoemd wordt, mag als de billijke hulde beschouwd worden; welke zijner nagedachtenis toekomt voor een leven, hetgeen evenzeer van zijnen onvermoeiden ijver, als van zijne uitstekende talenten getuigde. Een blik op zijnen levensloop zal genoegzaam zijn, om u daarvan de overtuiging te verschaffen.

Door het onderwijs, hetgeen hij te Maastricht, zijne geboorteplaats, ontving, in mathematische studiën opgeleid, begaf hij zich naar Parijs, om aan de Polytechnische school geplaatst te worden. Op 20 jarigen leeftijd werd hij, in 1821, als hoogleeraar in de landmeetkunde, naar het departement *de la Loire* gezonden, en een jaar later tot ingenieur en chef van hetzelfde Departement benoemd; later werd hij in die dubbele betrekking overgeplaatst naar de departementen *du Cher* en *de l'Arriège*. Na den val van NAPOLEON in Nederland teruggekeerd, werd hij terstond in dienst gesteld, en aan het hoofd der ingenieurs geplaatst, die met de bepaling der grènscheiding tusschen Belgie en Frankrijk belast waren. Kort daarna werd hij als ingenieur-verificateur van het cadaster in het groothertogdom Luxemburg, en als curator van het Athenaeum aldaar aangesteld; aan welke inrigting hij tevens als hoogleeraar onderwijs gaf

in de proefondervindelijke natuurkunde. In 1827 werd hij benoemd tot hoofd-ingenieur, belast met de cadastrale opmetingen voor het rijk, en vervolgens tot raad-adviseur bij het ministerie van binnenlandsche zaken. De koninklijke akademie ter opleiding van burgerlijke ingenieurs te Delft, welke in 1841 opgericht werd, heeft men hoofdzakelijk aan zijne bemoeijingen te danken. Als directeur aan het hoofd dier instelling geplaatst, mogt hij haren nuttigen werkkring voortdurend rigten en van nabij gadeslaan. De zes laatste jaren zijns levens waren grootendeels aan die betrekking gewijd.

Talrijk waren de bijzondere lastgevingen, hem van regeringswege opgedragen. Onder vele andere zij het genoeg hier te vermelden zijne benoeming tot lid der commissie voor de verificatie van den standaard der maten en gewigten, en van die voor de droogmaking der Haarlemmer-Meer, om u te doen zien, hoezeer zijne veelomvattende kennis op prijs gesteld werd.

Wat zijne betrekking tot het Koninkl. Ned. Instituut betreft, zoo heb ik hier te vermelden, dat hij van 1827 af als Correspondent aan deze Instelling verbonden was; dat hij negen jaren later tot Lid benoemd werd, en in 1846, op zijn verzoek, den titel van Rustend Lid ontving.

Naast de hulde, die aan SANDIFORT door zijnen ambtgenoot aan de Leidsche Hoogeschool, den Hoogleeraar G. C. B. SURINGAR, toegebracht is, zou de poging om in uitvoerige trekken zijn leven te schilderen vermetel mogen genoemd worden. Ik wil dus alleen beproeven u zijne uitstekende verdiensten in eenige algemeene opmerkingen voor oogen te stellen. De onvermoeide vlijt in nasporingen, de strenge methode, de vaardigheid die als eene aangeborene eigenschap hem den werkkring van ontleedkundige scheenen aan te wijzen, naast eene grondige geleerdheid en veel omvattende kennis, stempelden GERARDUS SANDIFORT als een waardigen vertegenwoordiger der beroemde ontleedkundige school van Leiden.

Het was niet slechts de ontleedkunde van den mensch, die door hem met onverdroten vlijt bearbeid werd, ook de vergelijkende ontleedkunde verrijkte hij met talrijke en naauwkeurige bijdragen: het waren niet slechts de natuurlijke bouw en samenstelling, die hij met het ontleedmes vervolgde, ook de ziekelijke afwijkingen